

spekulerede paa, om de kunde forsvare at lade den lavestbydende sætte sine Penge til, var i Virkeligheden Sammenhængen den, at den lavestbydende og den næstlavest bydende havde gjort Regning paa at kunne udføre Arbejdet for netop den samme Sum, kun med 1—2,000 Kroners Forskel. Men i det ene Tilfælde vilde Anstalten have tjent de 11,000 Kr., i det andet Tilfælde blev Pengene tjente dels af Entreprenører, der havde deltaget i Licitationen og skulde have 5,500 Kr., dels af en af de bydende, som blev tilbudt 3,500 Kr. for at tage sit Bud tilbage. Nu slap den næstlavestbydende for at betale de 3,500 Kr., thi han fik Brev fra Arkitekten om, at hans Bud var antaget, der var den Gang anmeldt til den lavestbydende, at man en bestemt Dag skulde komme med Pengene, men nu blev man naturligvis borte og Betalingen for at faa det laveste Bud taget tilbage var sparet. Jeg antager, det er dette og formentlig andre lignende Tilfælde, Direktionen sigter til, naar det i Anstaltens Aarsberetning siges, at man ved Byggearbejdet paa Bregninge er blevet „stillet Ansigt til Ansigt med Forhold, som i høj Grad ere til Skade for Samfundet, jeg sigter her navnlig til det forkastelige Bonussystem.“ Jeg antager, at der derved sigtes til saadanne Forhold, men det forekommer mig, at Direktionen i dette enkelte Tilfælde selv har gjort en hel Del ikke for at faa dette Bonussystem ryddet af Vejen, men for at det netop her har kunnet komme til at virke; det har den gjort ved at tage disse særlige Hensyn, som en mindre fintførende Bygherre ikke vilde have taget. Han vilde have sagt som saa: Naar Manden har gjort sit Tilbud og stillet den Kaution, jeg har krævet, er det mig ligegyldigt, om han kan staa sig derved eller ej, det bliver hans egen Sag. De Forhold, som gjorde sig gældende, da denne Lov blev presset igennem i Marts 1898, saavel som de Forhold, der paa forskellig Maade have gjort sig gældende under Byggearbejderne, og som bevirke, at vi nu staa over for et Underskud af 150,000 Kr., hvis man da kan nøjes dermed, maa, som det allerede er anført af det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), have bestyret Rigsdagen i, at den skal være meget varsom i Fremtiden med Engagementer med disse saakaldte selvejende Institutioner.

Oscar Hansen: Som Ordfører i sin Tid for Lovforslaget om de Kellerske Anstalters Bygninger har man ønsket, at jeg ved denne Lejlighed skulde tage Ordet for

at belyse de nuværende Forhold ud fra de Forudsætninger, som gjorde sig gældende ved Lovens Vedtagelse. Jeg gør det meget nødig, og hvis de Ord, jeg her har at sige, skulde være lidt pinlige for den højtærede Minister at høre, ere de ikke mindre pinlige for mig at udtale, Pinlige for Ministeren som Menneske ville de ikke være, men derimod kan det være, at som Forholdene have udviklet sig, kan det blive noget ubehageligt for Ministeren som Administrationschef atter at faa ofprisket, hvorledes det gik til med hele denne Sag, da den kom frem. Men det er nødvendigt for mig. For at det høje Ting kan faa fuld Forklaring over de Forhold, som nu foreligge, maa jeg gaa tilbage til de Forhandlinger, vi tidligere have haft her i Tinget. Jeg skal gøre det meget kort. Det Tilbageblik, jeg kaster, vil ikke blive af større Udstrækning, end jeg nødvendig har Brug for det, naar jeg kommer ind paa Om-talen af de nu foreliggende Aktstykker.

Jeg maa da begynde med at citere et Brev, som blev sendt til Udvalget af et meget anset Medlem af Kolding Byraad, og som vedkommende Byraadsmedlem i disse Dage har haft Lejlighed til atter at gaa igennem uden at finde sig foranlediget til at rette noget som helst i det. Han taler blandt andet om et Besøg, som en Delegation eller hvad man skal kalde det fra Kolding Byraad har aflagt Ministeren og skriver: „Vi tog jo til Ministeren, der til at begynde med slet ikke vilde tænke sig Muligheden af, at denne Sag kom frem i denne første Rigsdagssession. Han fandt det urimeligt at flytte, og skulde man flytte, saa burde man i alt Fald ud paa Heden, og han vilde slet ikke i Vinter faa Tid til at sætte sig ind i Sagen.“ Det er den sidste Linie, som jeg maa benytte mig lidt af. Ministeren erklærede, at han ikke i Vinterens Løb vilde faa Tid til at sætte sig ind i Sagen, og det, der nu foregik i Sagen, synes at vise, at Ministeren den Gang har set rigtig, at han i Virkeligheden ikke har haft Tid til at sætte sig ind i Sagen. Jeg ønsker, efterhaanden som jeg fremfører mine Paastande, at dokumentere dem, jeg maa derfor minde det høje Ting om 2den Behandling af vedkommende Lovforslag her i Tinget. Der var maaske ved denne 2den Behandling nogen Elektricitet i Luften, som Ordføreren havde søgt at dæmpe ved, da han udtalte sig, at tale saa kort som muligt og ved slet ikke at berøre Pladsspørgsmaalet. Der udspandt sig imidlertid en Diskussion imellem Ministeren og ikke faa af Udval-